

Jenny Lind

född 1820, död 1887, en av alla tiders största sångerskor. Även på höjden av berömmelse skämdes hon inte för att bekänna sin kristna tro, vilket också innebar att hon kunde delta i mycket enkla människors andaktsmöten. Tidningen Aftonbladet skrev föraktfullt:

Jenny Lind bland stadens Lisor
sjunger andeliga visor.

Hon var mycket givmild både mot enskilda behövande och mot verksamhet till gagn för Guds rike. Hon besökte fattiga och sjuka för att glädja dem med sin sång.

Moses Pergament, som tecknat hennes levnad och yttrar sig kritiskt om den "gudsnådeliga ton" som utmärker en del av hennes brev, skriver:

"Andante religioso! Med fromt sinne och lugna steg vandrade Jenny Lind mot gränsen till det land, som hon en gång kallat "det bästa". Under den sista tiden led hon av kräftsjukdom. Den 2 november ändades hennes liv av ett slaganfall. En stjärna hade slocknat ...

Jenny Lind var inget helgon, men hon var enastående som konstnär och människa genom den sällsynta föreningen av konstnärlig storhet, föredömlig moral, religiös idealism och osjälvisk filantropi.

I Poet's Corner, under de höga valven i Westminster Abbey, hänger sedan 1894 en skulpterad medaljong över den sångerska som England älskat och hedrat mer än någon annan. Där är Jenny Lind placerad tillsammans med Händel. Det är de av henne ofta och med så stark inlevelse sjungna orden ur 'Messias' som omger hennes huvud som en gloria! 'Jag vet att min Förlossare lever!'

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - KONSTNÄRER, SIARE OCH SKALDER)